

Doc 78

וינה, 18.7.1921

בא ברשימה לפני האקדמיה כי יעבירו מכסף זה אשרה ללונדון, לרשות אליהו,

5000. קדם כל עלי לברר את חלופת התלגרות שהיתה ביננו מלונדון.

חיב הייתי לעשות זאת זה כבר, אך האמן לי, כי הייתי בשבועים האחרונים

בל. ובשבוע של שהייתי פה במרקחתה כזאת, עד כי כמעט לא היתה אפשרות

פיזית לברורים.

בהרב אמר לי, כי אתה בקשת אותו לתגרוף לך, אם עפ"י דעת רבקה נחוץ

בואך לאירופה. הוא האיץ בי לענות לך. בידי היה מכתבה של רבקה, אשר

ממנו ראיתי, כי אנו תמימי דעים בדבר: חושבים אנו, כי בחו"ל נצטברו כבר

די אנשים, אולי יותר מדי; כי עכ"פ מספיקים כחותיהם בכדי לעשות את האפשר;

כי בואך עכשו יזיק לנו בארץ ובו בזמן יגרם לך רק מפה נפש. אתה מדבר

מתוך הפשטה, ואפילו מתוך דמיון סתום על "הרבות" - וכשתבוא הנה ותראה

באיזו בצ"ה וחלודה שקוע פה הכל - תדכא מאד.

הסעיף השני בחלגמה היה ע"פ. אנו באנו לידי הכרה, כי הכרחי הוא

שהעבודה באירופה, ביחוד כנדון התכניות הגדולות, תעבר אל תחת בקרתו

ופקודתו. נסיעתו לאמ. נדחתה לע"ע וחשבנו, כי עד שיסע נספיק לפעל דבר-מה

בקניוה ובמשלוח. לידי הכרה זו באנו לא דק מתוך נחיצות הרכוז בעבודה, כי

אם בעקר, מפני שהוא נעשה למרכז הכסף.

כאן נסיגה הצדה. ענין ה-100.000 מכביד בעקר על מצפוני. אני הוא

שיכולתי להודיעכם תלגרפית על משלוח סכום זה בו ביום, לא עשיתי זאת מתוך

זהירות. לא היה לי מושג, כי פ. עומד לעזב את הארץ והייתי בטוח, כי מכתבי

ישיגו, ובמשך 10-12 יום הן לא ימוג הכסף. אך לפ. נודע הדבר רק פה. הוא